

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3157/2017. (VI. 21.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

1. Az Alkotmánybíróság a Kúria Kfv.I.35.574/2015/6. számú ítélete és a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 26.K.30.927/2014/48. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.
2. Az Alkotmánybíróság a Kúria Gfv.VII.30.244/2015/4. számú végzése, a Fővárosi Ítéltábla 15.Fpkf.44.035/2014/3. számú végzése és a Fővárosi Törvényszék 10.Fpkh.01-13-190/10. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.
3. Az Alkotmánybíróság a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény 4. §-a, a – már nem hatályos – 73. § (4) bekezdése, és az 1. számú melléklet 6.2. pontja, valamint a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény 62. § (5) bekezdése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26. § (1) bekezdése és 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz.
- [2] Alkotmányjogi panaszában az indítványozó egyfelől a Kúria Kfv.I.35.574/2015/6. számú ítélete és a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 26.K.30.927/2014/48. számú ítélete, másfelől a Kúria Gfv.VII.30.244/2015/4. számú végzése, a Fővárosi Ítéltábla 15.Fpkf.44.035/2014/3. számú végzése és a Fővárosi Törvényszék 10.Fpkh.01-13-190/10. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte az Alkotmánybíróságtól.
- [3] Ezen felül a panaszos a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (a továbbiakban: Szjtv.) 4. §-a, a – már nem hatályos – 73. § (4) bekezdése, és az 1. számú melléklet 6.2. pontja, valamint a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló (a továbbiakban: Cstv.) 1991. évi XLIX. törvény 62. § (5) bekezdése tekintetében is az Alkotmánybírósághoz fordult és kérte e rendelkezések alaptörvény-ellenességének megállapítását, illetve megsemmisítését.
- [4] 2. Az alkotmányjogi panaszban előadottak, illetve a támadott bírói döntésekben megállapított tényállás alapján az ügy előzményei az alábbiak szerint foglalhatók össze.
- [5] 2.1. Az indítványozó 1987-ben egy idegenforgalmi társaság által szervezett társasutazáson vett rész, amelynek során maradandó egészségkárosodást okozó balesetet szenvedett. Erre a körülményre tekintettel egy 1998-ban jogerőre emelkedett bírósági döntés havi járadékot állapított meg számára. 2000-ben az indítványozó a járadék felemelése iránt indított pert, amelyben a bírói döntés 2007-ben emelkedett jogerőre. Figyelemmel arra, hogy a cég 2004-ben felszámolási eljárás alá került, 2009-ben az indítványozó és a felszámoló a járadék jellegű követelés egyösszegű (118 millió forint) megváltásában állapodtak meg és okiratba foglalták (a továbbiakban: Megállapodás). A Megállapodás 7. pontja szerint az Szjtv. 73. § (4) bekezdés szerinti adó megállapításáról és kifizetéséről a felszámoló gondoskodik. A felszámoló ennek megfelelően 29,5 millió forint személyi jövedelemadó megállapítását és levonását követően a kifizetendő nettó 88,5 millió forint összeget az indítványozónak átutalta. Az indítványozó szerint azonban a Megállapodásban nettó összeg szerepel, így az adólevonás jogszerűségét vitatva 2010-ben peres eljárást kezdeményezett, amely kapcsán a felszámoló a levont összeget bírósági letétbe helyezte.

- [6] Az indítványozó 2009. évi személyi jövedelemadó bevallását 2012-ben önellenőrzéssel helyesbítette, amelynek során a Megállapodásban szereplő összeget felbruttósítva mintegy 196,7 millió forint kártérítési összeget és összesen mintegy 58,89 millió forint visszaigényelhető adót vallott be.
- [7] 2.2. Az önellenőrzés kapcsán indult revízió adatai alapján az első- és másodfokú adóhatóság az indítványozó terhére a 2009. évre személyi jövedelemadó adónemben adókülönbözetet állapított meg, amelyből 58,89 millió forint összeget jogosulatlan visszaigénylésnek minősített. A hatóság határozatában ezért adóbírságot szabott ki, illetve késedelmi pótlékot számított fel.
- [8] Az indítványozó által a másodfokú adóhatósági határozat bírósági felülvizsgálata iránt benyújtott keresetét a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – jelen alkotmányjogi panaszban támadott – 26.K.30.927/2014/48. számú ítéletével elutasította. A bíróság rámutatott, hogy az Szjtv. nem tartalmaz olyan szabályozást, amely megfelelné az indítványozó által alkalmazott „bruttósítás” módszerének. Ezen felül a felek közti megállapodással a havi járadékfizetési kötelezettség megváltására került sor, amely által a juttatás jogcíme is megváltozott. Az egyes adójogi kérdéseket tehát a megállapodás során kellett volna a feleknek vizsgálni. Az ítélet a felperesi aggályokra reagálva megállapította, hogy az adóhatóság jogszerűen, belföldi jogsegély keretében kért minisztériumi állásfoglalást az adólevonás jogszerűségét illetően.
- [9] A jogerős ítélettel szemben az indítványozó felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő. A Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott, az indítvány által szintén támadott Kfv.I.35.574/2015/6. számú ítélete a jogerős döntést az adóbírság tekintetében hatályon kívül helyezte, és az adóbírság összegét leszállította. A Kúria úgy találta, az indítványozó tőle elvárható körületekintéssel járt el az adóhatósági eljárás során, így az idegenforgalmi társaságtól származó jövedelem adótartamával kapcsolatos adóbírság kiszabásától méltányosságból eltekintett.
- [10] A Kúria ugyanakkor rámutatott arra, hogy az indítványozónak megítélt juttatások személyi jövedelemadózás szempontjából különböző tételekből tevődtek össze, mikor is volt még relevanciája az elmaradt bér és költség elemeknek. A Megállapodás szövegszerű értelmezése alapján a Kúria megállapította, hogy ez a relevancia csak addig irányadó, míg azok jogcíme a jogerős ítéletek alapján megállapítható. A felbruttósítást tehát csak a Megállapodás megkötése előtt lehetett volna elvégezni, viszont azt követően csak az Szjtv. 73. § (4) bekezdése szerint adózó jövedelemként vehető figyelembe. A Kúria szerint a 118 millió forint teljes egészében adóköteles jövedelemnek minősül, az adó mértéke 25% volt, amelyet a kifizető állapít meg, vonja le és fizeti be.
- [11] 2.3. Az indítványozó az adóügyben született bírósági ítéletek mellett egy párhuzamosan folyó másik eljárás körében, az alábbi – vitatott hitelezői igény tárgyában hozott – bírói döntéseket is támadja.
- [12] Az idegenforgalmi társaság „f. a.” felszámolási eljárása során az indítványozó hitelezői kifogást terjesztett elő a Fővárosi Törvényszéknél, kérve a bíróságtól, hogy kötelezze a felszámolót a Megállapodásban szereplő 118 millió forint teljes, adólevonás nélküli összegének kifizetésére. A vitatott hitelezői igényként minősített kérelmet mind a Fővárosi Törvényszék 10.Fpkh.01-13-190/10. számú végzésével, mind a másodfokon eljáró Fővárosi Ítélőtábla 15.Fpkf.44.035/2014/3. számú végzésével elutasította. A felülvizsgálati bírósággént eljáró Kúria szerint a jogerős döntés „helytállóan hivatkozott arra, hogy miután az egyösszegű megváltásról szóló megállapodás együttesen tartalmazta a járadék összegét, ezért adóköteles jövedelemként kezelendő a teljes összeg. A megállapodásban a hitelezőnek el kellett volna különítenie a költségtérítést tartalmazó részt a jövedelmet helyettesítő kártérítést tartalmazó járadéktól, ha szándéka valóban erre irányult. Az elkülönítés hiányában helytállóan járt el a felszámoló, amikor egységesen kezelte a járadékot és vonta le belőle a személyi jövedelemadót.” A Kúria tehát a Gfv.VII.30.244/2015/4. számú végzésével a jogerős végzést hatályában fenntartotta.
- [13] 2.4. Az indítványozó panaszindítványában és annak hiánypótlási felhívásra megküldött kiegészítéseiben kifejtett álláspontja szerint a támadott bírósági döntések nem tettek eleget indokolási kötelezettségüknek az egyösszegű járadék adótartamának megítélése során. Úgy véli, hogy nincs olyan jogszabály, amely szerint, ha nincs megbontva a megállapodásban a költségtérítő és nettó járadék rész, akkor nem élhet az adómentességi jogával az adózó.
- [14] Az indítványozó előadta, hogy a korábbi jogerős ítélet alapján nettóban kerültek megállapításra a bérek és a járadékok. Mivel ezeket nem vették figyelembe a támadott döntéseket hozó bíróságok, ítéletük iratellenes.
- [15] Az indítványozó előadta, hogy az Szjtv. 73. § (4) bekezdése nem használta a nettó és a bruttó jövedelem kifejezést, ennek következtében a bíróságok a rendelkezést eltérően értelmezik, ami sérti a jogbiztonságot. A támadott ügyekben elfogadott bírói jogértelmezés nézete szerint a kettős adóztatás tilalmába ütközik, mert adót

- vonnak le a nettó bérből, illetőleg olyan költségből, amelyek nem minősülnek jövedelemnek és adómentesek. Érvélese szerint a bírói jogértelmezés nem áll arányban a teherbíró képességével és a gazdasági életben való részvétellel.
- [16] Az indítványozó szerint „a Pénzügyminisztérium mint az érdekelt fél (állam) képviselője nem nyilatkozhatott hatóságként az ügyben, hogy ő hogyan értelmezte a Megállapodást, amelyet kritika nélkül átvett az adóhatóság, mint a fölöttes szerv jogi álláspontját.”
- [17] Sértelmezte a panaszos továbbá azt is, hogy ha adó lenne a 29,5 millió forint, akkor arról igazolást kellett volna kapnia a kifizetőtől, amely nem történt meg, és erre az adóhatóság sem kötelezte.
- [18] Az Szja tv. 73. 9 (4) bekezdésének megsemmisítését azon indokból kérte az indítványozó, mert „alapot adhat arra, hogy olyan határozatok szülessenek, hogy függetlenül a költségtérítő rész és nettó bér járadéktól, azok adóztatásra kerülnek, miközben azok alapesetben nem adózhatnak, ellentétben a teherbíró-képesség szerint és a gazdasági életben betöltött szerep szerinti adóztatás elvével.”
- [19] Az indítványozó álláspontja szerint a Cstv. 65. § (2) bekezdése a hitelező igényérvényesítését gátolja, mivel az alapján kizárólag a felszámoló terjesztheti elő a panaszos járadékigényét a Pénzügyminisztérium felé az állami felelősség érvényesítése körében, ugyanakkor a felszámoló ellenérdekelt abban, hogy a hitelező megkapja a járadék maximumát.
- [20] 2.5. Az indítványozó a megsemmisíteni kért bírói döntések és törvényi rendelkezések vonatkozásában az Alaptörvény sérülni vélt B) cikk (1) bekezdését, II. cikkét, XIII. cikk (1) és (2) bekezdését, XV. cikkét, XX. cikk (1) bekezdését, XXIV. cikk (1) és (2) bekezdését, XXVIII. cikk (1) bekezdését, XXX. cikk (1) bekezdését, valamint a 26. és a 28. cikkeket jelölte meg.
- [21] 3. Az alkotmányjogi panasz az alábbiak miatt nem befogadható.
- [22] 3.1. A befogadhatóság feltételeit vizsgálva az Alkotmánybíróság arra a következtetésre jutott, hogy a mindkét kúriai döntés tekintetében határidőben előterjesztett alkotmányjogi panasz benyújtásra jogosulttól, azaz az alapügy felperesétől, illetve a hitelezői igény előterjesztőjétől származik [Abtv. 51. § (1) bekezdés].
- [23] Az alkotmányjogi panasz az Abtv. 52. § (1) bekezdésében foglalt további követelményeknek részben eleget tesz. Az indítvány megjelöli az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó törvényi rendelkezéseket. Meghatározza továbbá az Alkotmánybíróság által vizsgálándó jogszabályi rendelkezéseket és a konkrét bírósági ítéletet, okfejtést tartalmaz azok alaptörvény-ellenességéről, valamint kifejezett kérelmet fogalmaz meg az érintett jogszabályhelyek és a bírósági ítélet megsemmisítésére.
- [24] Az Abtv. 52. § (1b) bekezdésének b) pontja alapján azonban követelmény, hogy az indítványnak – az eljárás megindításának indokain túl – alkotmányjogi panasz esetén meg kell határoznia az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének a lényegét. Az Abtv. 52. § (1b) bekezdése e) pontja értelmében pedig nem elegendő az Alaptörvény egyes rendelkezéseire hivatkozni, az indítványban meg kell indokolni, hogy az Alaptörvény egyes felhívott rendelkezéseit a sérelmezett jogszabályhely, illetve a megsemmisíteni kért döntés miért és mennyiben sérti.
- [25] Az indítványozó álláspontja szerint nincs olyan jogszabályi rendelkezés, amely alapján csak akkor lehet adómentességet érvényesíteni egyösszegű megváltás esetén, ha a járadéktartalmak meg vannak bontva. A panaszos elsősorban a fenti okból állította az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseinek sérelmét, azonban ezen – többször ismétlődő – okfejtésen kívül a II. cikk, XIII. cikk, és XX. cikk (1) bekezdése, valamint a 26. és a 28. cikk tekintetében panaszindítvány nem tartalmaz elégségesnek tekinthető alkotmányjogi indokolást. Ezért az indítvány ezen elemei vonatkozásában nem felel meg a határozott kérelem Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) és e) pontjaiban foglalt követelményeinek, így érdemi vizsgálatuknak nem volt helye.
- [26] 3.2. Az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján a befogadhatóságról dönteni jogosult tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának a törvényben előírt tartalmi feltételeit. Ennek során az Alkotmánybíróság az indítvány alapján elvégezte az indítványozó érintettségének, a jogorvoslat kimerítésére vonatkozó kötelezettségnek, valamint az Abtv. 26. § (1) bekezdésében, az Abtv. 27. §-ában és az Abtv. 29–31. §-aiban rögzített további kritériumoknak a vizsgálatát. Ennek eredményeként az Alkotmánybíróság az alábbi következtetésekre jutott.

- [27] Az eljárás során az indítványozó jogorvoslati lehetőségét kimerítette, panaszindítványa a felülvizsgálati eljárás során született bírói döntések ellen irányul [Abtv. 27. § b) pont].
- [28] Az Abtv. 27. § a) pontja értelmében az alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti.
- [29] Az Abtv. 29. §-a alapján az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.
- [30] 3.3. Az Alkotmánybíróság mindenekelőtt rámutat, hogy az Abtv. 27. §-ából következően nem tekinthető a bírósági szervezetrendszer egyik felülbírálati fórumának, és valójában e hatásköre is – az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának védelmének keresztül – az Alaptörvény védelmét biztosítja [Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdés]. A rendes bíróságok által elkövetett vélt vagy valós jogszabálysértések ezért önmagukban nem adhatnak alapot alkotmányjogi panasz előterjesztésére. Ellenkező esetben az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna [lásd: 3268/2012. (X. 4.) AB végzés, Indokolás [28]].
- [31] Az Alkotmánybíróság jogköre – a fentiekben hivatkozottak szerint – az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja és az Abtv. 27. §-a értelmében arra terjed ki, hogy kiküszöbölje a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet. Következésképpen a bizonyítékok bírói mérlegelésének, és a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára nem rendelkezik hatáskörrel [lásd: 3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [4]; 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]].
- [32] 4. A jogbiztonság elve azért sérül a panaszos szerint, mert nem egységes az Szjtv. alkalmazása a bíróságok által, ennek okán nem csak az ítéletek, de az eltérő jogalkalmazásra alapot adó törvényi rendelkezés is alaptörvény-ellenes. A bírósági jogalkalmazás egységességének biztosítása viszont az Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdése szerint nem az Alkotmánybíróság, hanem a Kúria hatáskörébe tartozik. A fentiek mellett az Alkotmánybíróság hangsúlyozza azt is, hogy az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésére – abban az összefüggésben, amint arra az indítványozó hivatkozott – nem alapítható alkotmányjogi panasz, mert az nem tekinthető Alaptörvényben biztosított jognak. Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint ugyanis a B) cikk (1) bekezdése szerinti jogállamiság elvén alapuló jogbiztonság sérelmére alapozott alkotmányjogi panaszt csak két kivételes esetben – a visszaható hatályú jogalkotásra és a felkészülési idő hiányára alapított indítványok esetében – vizsgálja érdemben [3033/2013. (II. 12.) AB határozat, Indokolás [7]]. Hasonlóképpen az Alaptörvény 26. és 28. cikke sem tekinthető az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát tartalmazó alaptörvényi rendelkezésnek, ezért ezekre alkotmányjogi panasz nem alapítható [lásd pl. 3108/2016. (VI. 3.) AB végzés, Indokolás [23]; 3147/2015. (VII. 24.) AB határozat, Indoklás [14]; 3176/2013. (X. 9.) AB határozat, Indokolás [29]].
- [33] Az indítványozó által hivatkozott Alaptörvény XXIV. cikke a hatósági eljárásokra vonatkozóan fogalmazza meg a tisztességes eljárás követelményét, a bíróság hatáskörébe tartozó jogorvoslati eljárás során ezért ezen alapjoggal összefüggő sérelme az indítványozónak elvileg sem keletkezhetett [3179/2013. (X. 9.) AB végzés, Indokolás [6]]. Az indítvány tartalmaz ugyan általános állításokat a bírói döntések tisztességtelenségére vonatkozóan, melyek viszont az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmére vonatkozó alkotmányjogi indokolásként nem értelmezhetők.
- [34] Az indítványozó kifogásolta azt is, hogy egyfelől a felszámolótól nem kapott adóigazolást, másfelől a letétbe helyezett összeg – tudomása szerint – nem került kifizetésre az adóhatóság számára, emellett a felszámolónál tartott adóellenőrzés adóhiányt nem tárt fel. Arra nézve viszont nem adott elő indokolást, hogy mindez pontosan milyen alkotmányos összefüggések szerint és mely konkrét alapjogait érintik.
- [35] Ugyancsak nem állapítható meg az indítvány alapján, hogy a Szjtv. 4. §-a és az 1. számú melléklet 6.2. pontja, valamint Cstv. megsemmisíteni kért rendelkezése az Alaptörvény melyik rendelkezését és milyen indokok mentén sérti.
- [36] Az Alaptörvény – az indítványban szintén megjelölt – XXX. cikk (1) bekezdése szerint „teherbíró képességének, illetve a gazdaságban való részvételének megfelelően mindenki hozzájárul a közös szükségletek fedezéséhez”. Mindebből az következik, hogy a jogalkotó széles mérlegelési szabadsággal rendelkezik a tekintetben, milyen alanyi körre milyen típusú és mértékű adót vet ki. Az egyetlen alkotmányos korlát, hogy a teherbíró képességet, illetve a gazdaságban való részvétel mértékét figyelembe kell vennie, vagyis nem lehetetlenítheti el anyagilag az adózót. Az indítványozó erre vonatkozóan előadta, hogy kalkulációja szerint az egyösszegű megváltás a jog-

szerűtlen adólevonás összegével számolva 2015 végéig biztosít járulékot számára, amely után járadék nélkül marad. Megállapítható azonban, hogy e körben nem a jogalkotó által megállapított adó mértékét, hanem egy általa nettónak tekintett pénzüsszegeből történő adólevonás tényét tartja sérelmesnek, ami viszont az Alaptörvény XXX. cikk (1) bekezdésével összefüggésbe nem hozható.

- [37] Az indítványozó szerint diszkriminatív az Szjztv. 73. § (4) bekezdésének a támadott ítéletekben megjelenő értelmezése, amely szerint az adómentesség nem alkalmazható egyösszegű megváltás esetén, függetlenül a járadék tartalmától. A panaszos álláspontja alapján e jogértelmezés a kettős adóztatás tilalmába ütközik, mert az egyösszegű járulékból úgy kerül az adó levonásra, hogy az egyes járulékelemek korábban nettóban kerültek megállapításra. Az indítványozó álláspontja szerint a Megállapodás értelmezése és a járadékelemek adótartamának megállapítására vonatkozóan a támadott döntések iratellenesek voltak, mert nem vették figyelembe a korábbi bírói ítéleteket. Az indítványozó kifogásolta, hogy az általa hivatkozott egyéb jogszabályokat és bizonyítékokat a bíróságok nem vették figyelembe. E körben kiemelte, hogy az adóhatóság és a bíróság az eljárás folyamán a Pénzügyminisztérium állásfoglalását kérte és fogadta el, holott a minisztérium a kezes képviselőjeként az eljárás során ellenérdekű félnek volt tekinthető.
- [38] Az alkotmányjogi panasz feljebb felsorolt elemei alapvetően a bírói jogértelmezését vitatják. Az indítványozó továbbá részben a Megállapodás szövegének – az általa helyesnek tartottól eltérő – értelmezéséből, részben a bírói döntésekben megjelenő bizonyítékértékelés kritikájából vezette le a megjelölt alapjogsérelmeket.
- [39] Az Alkotmánybíróság hangsúlyozza, hogy a hatalommegosztás rendszerében a többi állami szervnek a bíróságok jogértelmezését – különösen, ha az értelmezés a Kúria határozatában jelenik meg – el kell ismernie (lásd: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]). Kirívó jogértelmezési hibák megvalósulásának hiányában a jogszabályokat a bíróságok önállóan értelmezik, és az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki (3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]).
- [40] Az Alkotmánybíróság számos döntésében kimondta, „[a] bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása” (30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [89]; 3063/2017. (III. 31.) AB határozat, Indokolás [47]).
- [41] Figyelemmel arra is, hogy az Alkotmánybíróság alapvetően tartózkodik jogági dogmatikához tartozó kérdések helytállóságáról, illetve törvényességéről, avagy kizárólag törvényértelmezési problémáról való állásfoglalástól, az alkotmányjogi panaszban előadott érvek alapján kirívó jogértelmezési hiba vizsgálatának szükségességét sem találta megalapozottnak. Az a körülmény pedig, hogy a Kúria az indítványozó által irányadónak tartott értelmezéstől eltérően alkalmazott jogi normákat, mérlegelt és értékelt bizonyítékokat, önmagában nem veti fel a támadott bírói döntéseket érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, és nem tekinthető alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésnek sem.
- [42] 5. Fentiekre tekintettel az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a jelen ügyben nem merült fel a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, illetve alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés, így az alkotmányjogi panasz az Abtv. 29. §-ban foglaltaknak nem felelt meg. Az Alkotmánybíróság ezért az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján, az 56. § (3) bekezdésére figyelemmel, valamint az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a), f) és h) pontjára tekintettel az alkotmányjogi panasz befogadását visszautasította.

Budapest, 2017. június 13.

Dr. Juhász Imre s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Balsai István s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1206/2016.

• • •